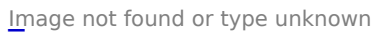

Γεροντισμός...»

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Προχωρημένο μεσημέρι στα περίχωρα μιας Μακεδονικής πόλης και ένας ταλαιπωρημένος διαβάτης που αναζητά απεγνωσμένα το λεωφορείο της γραμμής ως λύτρωση από τη ζέστη, βλέπει (ως από μηχανής Θεό) μια μοναχή παρακείμενης γυναικίας μονής που εργάζεται στα χωράφια. Γεμάτος προσδοκία και ελπίδα για τελειωμό της ταλαιπωρίας του ρωτάει την μοναχή:

– Αδελφή τι ώρα περνάει το λεωφορείο;

Και ακούει έκπληκτος την απάντηση:

– Δι ευχών της Γερόντισσας, στις 3!

Όσο γέλιο και αν προκαλεί το περιστατικό το θέμα έχει κωμικοτραγικές πνευματικές διαστάσεις και πλέον καταταυρανεί και γελοιοποιεί την Εκκλησία μας.

Δύο είναι οι χώροι πνευματικής πορείας και ζωής για τους χριστιανούς. Η ενορία και το μοναστήρι. Η ενορία είναι το θεμελιώδες κύτταρο του μυστηριακού σώματος της Εκκλησίας και το μοναστήρι είναι ο θυσιαστικός τόπος και προπαντός τρόπος της αποκλειστικής αγάπης των ανθρώπων για τον Χριστό και την Βασιλεία του.

Χριστιανός γίνεται ο άνθρωπος αγαπώντας τον Χριστό. Και ο χριστιανός γίνεται

μοναχός αγαπώντας αποκλειστικά και μόνον τον Χριστό. Ο πρώτος δρόμος είναι ανθρώπινος και ο δεύτερος θέλει να γίνει αγγελικός. Τον πρώτο δρόμο πρέπει να τον περπατήσουμε όλοι οι χριστιανοί, τον δεύτερο τον αποφασίζουν, απολύτως ελεύθερα, όσοι επέλεξαν να παραιτηθούν και από επιτρεπόμενα, δηλαδή περιουσία, δικές τους επιλογές, οικογένεια. (Το τρίπτυχο της ζωής των μοναχών: υπακοή, παρθενία και ακτημοσύνη).

Όλα τα παραπάνω για τον Χριστό και την Εκκλησία δεν νοούνται παρά μόνον μέσα σε πνεύμα απόλυτης ελευθερίας. **Ο Χριστός είναι αλήθεια και ελευθερία.** Όποιος αγαπά την αλήθεια και την ελευθερία, είναι του Χριστού (ακόμα και αν δεν το συνειδητοποιεί, ... οὐ μακράν εἶ ἀπὸ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ... Μαρκ. 12, 34).

Μέσα σ' όλα όμως αυτά τα καλά και τα άγια, όπως και παλαιά στον αρχέγονο παράδεισο, εμφιλοχωρεί πολλές φορές ο δαιμονικός συρριγμός της αναίρεσης της ελευθερίας εν ονόματι του... καλού. Και παρουσιάζονται στην σύγχρονη εκκλησιαστική ζωή φαινόμενα τραγικά.

* * *

Μοναστήρια στα οποία όχι μόνο δεν υπάρχει ελευθερία, αλλά οι υπεύθυνοι (ηγούμενος-ηγουμένη) συγχέοντας την ελεύθερη απόφαση υπακοής (για ελευθερία από τον εγωισμό) του μοναχού (-ης) υποδουλώνουν τους ανθρώπους στις πεσμένες δικές του αμαρτωλές θελήσεις, που ενώ δεν είναι απαραίτητο να είναι αισχρές ηθικά (αν και ακόμα και τέτοια περιστατικά έχουν παρατηρηθεί) δεν παύουν όμως να είναι νοσηρές και ανελεύθερες. Αντί ο μοναχός (-η) να γίνουν δούλοι του Χριστού γίνονται (πολλάκις ανθρωπάρεσκα) δουλάρια ανθρώπων χωρίς γνώμη και σκέψη γιατί και αυτή έχει “δαιμονοποιηθεί” από τον γέροντα/ισσα, ότι οδηγεί στην... αθεία. Μοναστήρια όπου η ατμόσφαιρα καταφανώς αποπνέει στρατωνισμό και ισοπέδωση• ” Όπου ακούω τάξη, ανθρώπων σάρκα μου μυρίζει” (Οδ. Ελύτης). Χώροι υποτίθεται προσευχής, όπου η λανθασμένη γεροντική διδασκαλία τους έχει μετετρέψει σε “μηχανάκια” επαναλήψεως των λέξεων της ευχής του Ιησού. Λες και

ο Χριστός κάμπτεται από τις επιδόσεις μας η είναι “αφελής” να δώσει χαρίσματα σε ανθρώπους που όχι μόνον δεν έχουν απεκδυθεί τον παλαιό άνθρωπο, αλλά είναι γεμάτοι αυτάρεσκη πνευματική ανοησία.

Και όλα αυτά γιατί το είπε ο γέροντας! Πάσης αντιλογίας πέρας... όχι το ευαγγέλιο και η διδασκαλία της Εκκλησίας, αλλά ο γέροντας. Εδώ βέβαια γίνεται επίκλησις των παραδειγμάτων των αγίων του Γεροντικού, για να λειτουργήσει η παροιμία “και η μυλωνού τον άντρα της με τους πραματευτάδες”. Θεσμική εξίσωσις. Καλόγηρος ο άγιος Αντώνιος – καλόγηρος και εγώ, άρα; Τι λοιπόν; Η ιδιότητα ταυτίζεται με την ποιότητα; Ηγούμενος ο Ιωάννης της Κλίμακος-ηγούμενος και ο κάθε φαντασμένος ιερομόναχος που ρίχνει στις πλάτες του τον αυτοκρατορικό μανδύα σαν να πρόκειται για ηγουμενικό άμφιο και όχι για “προνόμιο” συγκεκριμένων μονών; Αυτό μονάχα; Η και ανατροπή της απ αιώνων τάξεως κατά την οποία γινόταν προϊστάμενος αυτός που είχε περάσει από τον δίαυλο της μοναχικής ζωής, είχε διέλθει υπό “καυδιανά δίκρανα” χρόνων πολλών υπακοής και άκων “εσύρετο” στην μέριμνα και προστασία της αδελφότητας;!

Στην εποχή μας το “γέροντας” έγινε διαδικτυακός τόπος! Δεν είναι αστείο. Πληκτρολογείτε το και θα εκπλαγείτε!

Έγινε επιδίωξη. Στόχος. Δύο ανόητοι και αμέσως ο ένας γέροντας. Άμφια, επανωκαλύμμαυχα, σταυροί, τυπικά και συνταγολόγια. Νοσηρότητα, ασάφεια στόχων, σύγχυση τρόπου. Nomina nuda tenemus. Γι αυτό και ο μοναχισμός έχασε τον δραστικό του άρρητο λόγο και έγινε φωνασκίες “περί πάντων καί άλλων τινών”. Θέλετε για τα εκκλησιαστικά θέματα; Θέλετε για το 666; Θέλετε για την παιδεία και την γλώσσα; Θέλετε για τον γάμο; Θέλετε για τα οικονομικά; Για όλα γνώμη. Περί πάντων απόφανσις. Ο πάπας είναι κακό να ισχυρίζεται ότι είναι αλάθητος, σε μας... συμβαίνει!! Αντί της αφάνιας η επιτήδευση και η προβολή. Αντί της απλότητας η άνεση. Αντί της κατάθεσης βιωματικού λόγου, ευσεβή παραμύθια που δεν πείθουν κανέναν, γιατί ο τρόπος κάνει έμφανές το ότι “δεν εννοούν ο,τι λένουν”.

* * *

Αν η υπόθεση έμενε στα μοναστήρια το κακό θα ήταν λίγο. Όμως έχει απλωθεί και στις ενορίες των πόλεων. Καινοφανή εκδηλώματα νεογεροντισμού από πολλούς κληρικούς-εφημερίους. Νεογεροντισμός με ανάμικτα στοιχεία νεοκαλβινισμού.

Εφημέριοι που λειτουργούν στις ενορίες τους ως ηγούμενοι σε μοναστήρι! Πνευματικές σχέσεις-σχέσεις εξαρτήσεως. Πρώτη διδασκαλία: είναι αμαρτία να αλλάξεις πνευματικό!! Κατά ανατροπή των λόγων του Χριστού: “μή καί ήμεῖς θέλετε ὑπάγειν;”. Ιδιαίτέρως οι νέοι (αγόρια, κορίτσια) και οι γυναίκες γίνονται ευκόλως εξηρημένα άτομα. Παραδίδουν το βάρος της ευθύνης της προσωπικής τους ελευθερίας και αισθάνονται... πανάλαφρα. Βρήκαν λύσεις για όλα (ρωτούν τον γέροντα) και δεν σκοτίζονται ούτε μπαίνουν στον κόπο να σκεφτούν. Ο Γέροντας φυσικά είναι πρόσωπο στο απυρόβλητο. Ένα περιβάλλον γύρω του φτιάχνει ατμόσφαιρα ευσεβούς εξάρτησης. Φημολογούνται (... μόνον σε σένα το λέω...) ευσεβή παραμύθια για την πνευματική κατάσταση του γέροντος. Ο ίδιος ταπεινοσχήμως τα αφήνει να “αιωρούνται”. Ευσεβείς απάτες (fraus pia) στηρίζουν τις “ψυχούλες”. Κηρύγματα δυναμικά, κηρύγματα πνευματικά, ακολουθίες ατέλειωτες χτίζουν την φυλακή όλων αυτών των ταλαιπώρων. Ακούνε ώρες κηρυγμάτων ερμηνείας από τον γέροντα, του Ευαγγελίου και των Αποστόλων, ενώ δεν έχουν διαβάσει **ποτέ** (μηη... προτεσταντισμός) τα Ευαγγέλια. Εμβατεύουν και περιπολούν τα ουράνια, ενώ δεν είναι ικανοί στο εργασιακό ή σπουδαστικό τους περιβάλλον να πουν δυό αλατισμένες κουβέντες (που να αφορούν όμως τον σημερινό άνθρωπο) “περί τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος”.

Βρέφη υπομάζια ισοβίως. Ένας πνευματικός (γέροντας είπαμε) απαραίτητος για όλη την ζωή. Μόνιμη εξάρτηση. Αν τολμήσεις να ρωτήσεις τον “γέροντα”: μα τι κάνεις; Θα σου απαντήσει ότι τους βοηθά να μη αμαρτάνουν! Μια και αυτό δεν μπορούσε να το κάνει ο Χριστός το αναλαμβάνει ο γέροντας. Διορθώνει τελικώς τον Χριστό που άφισε όλους αυτούς τους αχρείους ελεύθερους. Δεν θέλει να σκεφτεί ότι ένα υποχρεωτικό καλό και μια αναγκαστική ευρρυθμία είναι τα δαιμονικότερα πράγματα στον κόσμο. Δεν θέλει να ακούσει τον Ν. Μπερντιάγιεφ και να αναρωτηθεί: “Είναι άραγε άξιοι και επιθυμητοί από τον Θεό εκείνοι που έρχονται προς Αυτόν όχι από τον δρόμο της ελευθερίας και χωρίς να γνωρίζουν το κακό;”

Όλα αυτά τα... τερτίπια εν ονόματι της ελευθερίας του Χριστού και του... διαλόγου. Όπου διάλογος νοείται ο φραστικός υπερθεματισμός στα λεχθέντα του... γέροντος τα θεόσοφα και πανευλαβή. Θεωρητική αποδοχή του διαλόγου και “ατμοσφαιρική” “διδασκαλία” στη νοοτροπία άκριτης συμφωνίας. Ρυμούλκησις μυαλών και συνειδήσεων σε μία, ως από Θεού, επιβεβλημένη ενιαία πορεία! Η πολυπλοκότητα και το διάφορο του χαρακτήρος των Αποστόλων δεν μας συνετίζει. Η ποικιλία των χαρισμάτων μας ενοχλεί. Το “πολύχρωμο” (δηλαδή η πολλαπλότητα του τρόπου) της ζωής των αγίων δεν μας διδάσκει.

Ορθόδοξοι κληρικοί διαμαρτύρονται για την διδασκαλία των καθολικών και κάνουν “αγώνα” ενάντια στον πάπα (!), ενώ εγκολπώνονται αυτά που και οι καθολικοί πλέον έχουν απορρίψει.

Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα; Όχι απαντούν και συγχρόνως διηγούνται τερατολογικά θαύματα (η Παναγία ράπτρια... σφαγμένου!!!) που αλλοιώνουν τα κριτήρια και αναγκάζουν τους ανθρώπους να... καταπίνουν τερατολογίες και να... πείθονται για την... ύπαρξη του Θεού! Δημιουργία φοβικής σχέσης που για να σιγουρευτεί πολύ θα ήθελε, έστω κατά διαστήματα αν όχι συνεχώς, να δείχνει ο διάβολος τα κέρατά του, προκειμένου να απαλλαγεί αυτός ο ταλαίπωρος από το άγχος των αμφιβολιών.

Οι παρεμβάσεις του Θεού στην Γραφή (θαύματα) “διαβάζονται” ως αναλογικά προηγούμενα, αφού ποτέ δεν άκουσαν τον άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο να βροντοφωνάζει ότι η δια των θαυμάτων πορεία προς τον Θεό είναι πορεία των νηπίων και τώρα που ο Χριστός ήρθε και έγινε άνθρωπος μόνη η πίστη της αυτοπροαίρετης παράδοσης στα χέρια Του είναι ο δρόμος προς Αυτόν (χωρίς Χρυσόστομο).

* * *

Ο Χριστός μετά την Ανάσταση, στηρίζοντας τον Πέτρο στην σχέση μαζί Του

κατακλείει λέγοντας “καί σύ ποτέ ἐπιστρέψας, στήριξον τούς ἀδελφούς σου”. Αυτό αντί να είναι στόχος και σκοπός κάθε πνευματικής καθοδήγησης, έχει ανατραπεί και οι σύγχρονοι γέροντες παιδαγωγούν τους χριστιανούς σε μόνιμη σχέση-εξάρτηση. Χωρίς “Ανάληψη”! Χωρίς χωρισμούς. Σε μόνιμο ύπνο παρά τους πόδας... Γαμαλιήλ! Και έτσι καταντάμε μια... υπνώτουσα Εκκλησία. Χωρίς τον δυναμισμό της απορίας και της αντίρρησης. Χωρίς τον Θωμά. Μόνο με... τις μαθήτριες! Χωρίς προσωπικότητες, αφού ισοπεδόθηκαν για “πνευματικούς λόγους” από τους γέροντες. Χωρίς το “τσούξιμο” του αλατιού! Πνευματικό χαμομήλι για να μη βαρυστομαχιάσουν από την μια και από την άλλη παραπομπές στον Μάξιμο τον Ομολογητή για αύξηση του κύρους του γέροντα!

Και έτσι γινόμαστε μια Εκκλησία που δεν έχει να πει και να προτείνει στον σημερινό βασανιζόμενο άνθρωπο τίποτα που να τον ενδιαφέρει υπαρξιακά, το μόνο που προσφέρει είναι υποκατάστατα και αναλγητικά δευτέρας ποιότητας, την στιγμή που άνθρωποι βρίσκουν αλλού πολύ καλύτερα! Μια Εκκλησία τρομαγμένων που νομίζουν ότι όλοι συνωμοτούν εναντίον τους! (Ω της ταπεινώσεως! Με μας απαραιτήτως θα ασχολούνται οι πάντες!). Μια εκκλησία καλών ανθρώπων. Χρηστών πολιτών. Ευπρεπών κυρίων που συγχέουν το ήθος του Χριστού με τα χρηστά ήθη! (Βλέπε και “Χρηστοθήθεια των χριστιανών”). Μια εκκλησία που σκανδαλίζεται από την ωμότητα των νέων και δεν αναζητά μέσα σ αυτήν την ωμότητα στοιχεία ειλικρίνειας για να τα αναδείξει. Μια εκκλησία που νομίζει ότι σκοπός της είναι να ρυθμίζει το μήκος της κόμης, της φούστας, του γενιού και του μανικού! Μια εκκλησία που φοβάται να μιλήσει για τα μυστήρια που τελούνται πάνω και μπροστά στην Αγία Τράπεζα (Μυστήριο της μετοχής στην ζωή Του και Μυστήριο γάμου, δηλαδή θυσιαστικής σταυρώσεως από αγάπη για τον άλλον) και εξαντλείται σε “αφορισμούς” θεσμικής κοινωνικής επιβολής του τρόπου της, λες και ο τρόπος της είναι υποχρεωτική πορεία, πάλι αναιρώντας τον Χριστό που θέτει τον όρο “... όστις θέλει...”.

Αντί μιας Εκκλησίας γεμάτης δυναμισμό που παρεμβαίνει νοηματοδοτώντας την καθημερινότητα της ζωής των ανθρώπων ένας σεκταρισμός παρεήστικος σαν να είναι η Εκκλησία μια ολοχρόνια κατασκήνωση. Αφέλιες “οικογενειακής” ατμόσφαιρας από την οποία “δεν πρέπει” να φύγουν “τα παιδιά” γιατί κινδυνεύουν από τον... “κόσμο”. Ένας ομφαλοσκοπισμός στην χειρότερή του εκδοχή που καταντάει την προσευχή και την φροντίδα για την ψυχή μονομανία αδιαφορίας για τους άλλους... τους κοσμικούς!! Μια θρησκευτικότητα, εξειδίκευση ευλαβών ασχολιών, και όχι εξυγίανση των παθών και φροντίδα αγάπης για όλους. Αφελής

“ιεραποστολισμός” αψυχολόγητων παρεμβάσεων (χιλιαστική απομίμηση διανομής περιοδικών) που καταλήγουν σε γελοιοποίηση του θέματος και... “αγιοποίηση” του θύματος.

* * *

Αν η Εκκλησία δεν μπορέσει το συντομότερο δυνατόν να αποτινάξει αυτή την “ιστορικοπαραδοσιακή” (λέει!!) σκουριά, αν δεν κατορθώσει να προβάλει στον δημόσιο χώρο (αφού **πάντοτε** η Εκκλησία στον δημόσιο χώρο υπήρχε, στους πολίτες απευθυνόταν, και στον ανοιχτό περίγυρο έκανε πρόταση ζωής δια του... θανάτου των μελών της) ένα ιερατικό πρότυπο **ουσιαστικά** αξιοθαύμαστο, αλλά αν συνεχίσει την πτωτική πορεία της σημερινής ιερατικής ανυποληψίας, τότε για όλα τα παραπάνω δεν θα υπάρχει κατάληξη παρά μόνον η προτροπή του Αισχύλου στον “Προμηθέα Δεσμώτη”: “τοιούδε μόχθου τέρμα, μήτι προσδόκα”.

Ας ευχηθούμε όμως, ας προσευχηθούμε, ο Χριστός που έχυσε το αίμα Του για την Εκκλησία, να λυπηθεί τον λαό Του και να μη μας αφήσει ορφανούς κατά την ευχετική προτροπή της εορτής της Αναλήψεως: “μή έάσης ήμᾶς όρφανούς Κύριε” (α΄ τροπάριο της Λιτής), αφού όλα τα προαναφερθέντα κάθε άλλο παρά ποιμαντική φροντίδα είναι.

Εύχεσθε

Πηγές: [ENOPIAKO -fdathanasiou.wordpress.com](http://ENOPIAKO-fdathanasiou.wordpress.com)